

Statens helsepersonellnemnd

Årsrapport 2001

Helsepersonelloven som utgjør nemndas hjemmelsgrunnlag, har virket i ett år og nemnda har vært i aktiv virksomhet i 5 av fjorårets måneder, fra august 2001. Som det fremgår av årsmeldingen har nemnda prioritert å få behandlet innkomne saker raskt, ikke minst fordi vi konstaterte at flere av sakene hadde ligget alt for lenge i systemet. Enkelte saker hadde ligget i departementet i opp til 2 år. Ved inngangen av nemndas funksjonstid lå det 30 saker og ventet på behandling. Vi er derfor tilfredse med at saksbehandlingstiden i nemnda var 3,2 måneder i årets siste kvartal.

En rask saksbehandling bidrar til rettssikkerhet ved å legge forholdene til rette for en riktig avgjørelse i det enkelte tilfelle. Det bevisstema nemnda skal vurdere vil lettere kunne belyses når handlingene ikke ligger for langt tilbake i tid. Ordtaket "Justice delayed is justice denied" illustrerer dette poenget. Hertil kommer at de sakene nemnda behandler ofte er særdeles viktige for den enkelte klager med vidtrekkende konsekvenser for ham eller henne. En uavklart situasjon er videre i seg selv en belastning for klager og ofte også for den offentlige institusjon som kan være berørt.

Målet for nemnda er en mest mulig riktig avgjørelse i den enkelte sak og saksbehandlingstiden er i seg selv et middel til å nå dette målet. Andre og minst like viktige midler er kontradiksjon og grundighet under saksforberedelsen. Nemnda tar derfor sikte på å innarbeide rutiner som best mulig ivaretar nevnte hensyn.

Nemnda har inntil videre vært tilbakeholdne med prinsipielle uttalelser i den enkelte sak, ikke minst fordi grunnlagsmaterialet for å trekke opp retningslinjer til nå har vært for spinkelt. Når nemnda har behandlet et tilstrekkelig antall saker, vil mer generelle retningslinjer bli trukket som en følge av sammenfatning og analyse av flere avgjørelser innenfor samme problemfelt.

Gjennom å avklare rettslige standarder skulle nemnda ideelt sett overflødiggjøre seg selv, en ideelle situasjon, men neppe realistisk. Vi ser at sakene er komplekse og svært ulike selv om vurderingstema i forhold til loven er det samme. Det skjer videre en rivende utvikling på det medisinske området og også rettslige standarder og normer er i endring. For nemnda er det viktige å holde seg orientert om denne utviklingen, også for å ha den nødvendige legitimitet og autoritet.

Oslo, 18. mars 2002

Nina Mår Tappet
Nemndas leder

Anne K. Herse
Direktør

Årsrapport for HPN 2001

1. Statens helsepersonellnemnd

Statens helsepersonellnemnd er en uavhengig klagenemnd som behandler klager fra helsepersonell over vedtak om administrative reaksjoner fattet av Statens helsetilsyn og vedtak om avslag på søknad om autorisasjon, lisens og spesialistgodkjenning fattet av Statens Autorisasjonskontor for helsepersonell eller Den norske Lægeförening. Statens helsepersonellnemnd er også Apotekklagenemnd over visse avgjørelser fattet av Statens legemiddelverk etter Apotekloven.

Helsepersonellnemnda skal ivareta helsepersonells rettssikkerhet og er et nytt forvaltningsmessig nivå i behandlingen av administrative reaksjoner mot helsepersonell.

Helsepersonellnemnda ble opprettet i medhold av lov om helsepersonell 2. juli 1999 nr 64 som trådte i kraft 1. januar 2001. Helsepersonellnemnda har vært i virksomhet siden våren 2001. Den har 7 medlemmer, hvorav tre jurister, tre helsepersonell og en legrepresentant. Nemnda fatter sine vedtak i møter. Forvaltningslovens regler gjelder for nemndas behandling av klagen. Dette innebærer bl a at vedtakene skal begrunnes og det skal fremgå om de er enstemmig eller ikke. Eventuelle mindretall skal også begrunne sitt standpunkt. Vedtakene er endelige, men kan bringes inn for domstolene på ordinær måte.

Nemnda er oppnevnt av Sosial- og helsedepartementet og har en funksjonstid på 3 år.

Leder, Lagdommer Nina Mår Tapper, Trondheim

Varamedlem:

Sorenskriver Magne Nerland, Molde

Nestleder, Sorenskriver Magne Nerland, Molde

Varamedlem:

Dommer Espen Urbye, Oslo

Advokat Helene Braanen, Oslo

Varamedlem:

Advokat Bodil Strøm, Oslo

Professor dr med Knut Rasmussen, Tromsø

Varamedlem

Lege Eirik Bø Larsen, Dokka

Sykepleier Bjørg Brinch Wilhelmsen, Oslo

Varamedlem

Sykepleier Vidar Kårikstad, Bærum

Psykolog Halvor Kjølstad, Oslo

Varamedlem

Psykolog Elisabeth E. Romøren, Stavern

Jurist Vera Christensen, Oslo

Varamedlem;

Ingeborg Traaholt, Oslo

Medlemmer med farmasøytisk kompetanse til Apotekklagenemnda:

Cand. Pharm. Randi Bakke, Kristiansand

Varamedlem

Cand. Pharm. Frank Jørgensen, Bergen

Apoteker Per Steinar Lund, Halden

Varamedlem

Apoteker Anne Marie Horn, Oslo

Sekretariatet

Helsepersonellnemnda har et fast sekretariat som ledes av en direktør. I 2001 har dette bestått av:

Rådgiver Inga S. Kjernlie

Rådgiver Elisabeth Furrus

Sekretær Shilan Hafid og

Direktør Anne K. Herse

Sekretariatet er samlokalisert med Trygderetten i Oslo og deler også enkelte administrative funksjoner med Trygderetten. Tildelingen av midler

til Helsepersonellnemnda skjer fra Sosial- og helsedepartementet via tildelingsbrevet til Trygderetten. Tildelingen i 2001 var på kr 3, 8 mill.

Både rådgiverne og direktøren er jurister. I 2001 har sekretariatet hatt en saksbehandlerstilling ledig fordi man ønsket å se an saksutviklingen og oppgaveporteføljen. Stillingen ble lyst ut på slutten av året og tilsetting skjer på nyåret 2002.

Nemndas avgjørelser vil bli publisert på Lovdata.

Nemnda har egen nettside med adresse: www.helsenemnda.no

Her vil sammendrag av nemndas avgjørelser også bli publisert.

2. Årsberetning

Statens helsepersonellnemnd ble opprettet og begynte sitt arbeid første halvår i 2001. Nemndas direktør og 2 rådgivere ble tilsatt av Sosial- og helsedepartementet og de startet sitt arbeid i mars. I april ble det overført 30 ubehandlede klagesaker fra departementet til nemnda.

Nemndas leder og medlemmer ble oppnevnt i juni, og nemndas første ordinære møte ble avholdt 20. august. Det har vært avholdt 5 ordinære nemndsmøter og totalt 57 klagesaker er avgjort i disse møtene, 3 saker er utsatt for innhenting av ytterligere informasjon.

I 2001 mottok nemnda 123 saker, 93 av disse var såkalte ordinære klagesaker som blir behandlet i nemnda. De resterende er administrative saker, som f.eks. høringssaker, saker knyttet til nemndas drift, til regelverk m.m.

Gjennomsnittlig saksbehandlingstid i nemnda har i 2001 vært 149 dager (ca 5 mndr) fra saken kom inn til klager blir underrettet om utfallet av nemndas behandling. Målet er en gjennomsnittlig saksbehandlingstid på maksimum 3 måneder fra saken innkommer nemndas sekretariat til det er fattet vedtak. Snittet for 2001 er atskillig dårligere enn hva man ønsker. Imidlertid var nemnda i funksjon først drøye 5 måneder etter at første sak kom inn. Saksbehandlingstiden for siste kvartal 2001 var på 97 dager (ca 3,2 mndr)

To klagere har møtt for nemnda i møte, en sykepleier og en lege. Begge sakene gjaldt tap av autorisasjon. I to saker har nemnda oppnevnt sakkyndige. Den ene saken gjaldt en le-

ges tap av autorisasjon, den andre tildeling av advarsel til en tannlege.

Klager har fått medhold i 17 av 57 saker, dvs at 30% av sakene er omgjort.

Nemnda har avvist 5 saker med den begrunnelse at nemnda ikke har formell kompetanse til å overprøve den beslutning det ble klaget over. Sakene var alle klager over Den norske Lægeforenings vedtak om avslag på søknad om delgodkjenning av tjeneste tellende til legespesialitet eller forhåndsgodkjenning av utdanningsopplegg for spesialistutdanning. Nemnda henvendte seg i denne forbindelse til Statens Helsetilsyn som er overordnet fagorgan i slike saker og underrettet om sitt standpunkt.

For detaljer om antall saker, sakstyper og omgjøringer vises til pkt. 4 hvor det er skrevet sammendrag av alle sakene.

Ved årsskiftet hadde nemnda 33 klagesaker som ikke har vært oppe til behandling i nemnda. 7 av disse inntok til nemnda i desember. 11 var ved årsskiftet ferdig forberedt til nemndas møte i januar. Flere ventet på flere opplysninger eller ytterligere dokumentasjon. Enkelte ligger hos sakkyndig til uttalelse. 4 saker var returnert til Statens Autorisasjonskontor for Helsepersonell fordi man der på ny ville vurdere en omgjøring av eget tiltak, jfr forvaltningsloven § 35.

Nemnda har ikke mottatt saker etter apotekloven.

3. Nærmere om de enkelte sakstyper

3.1. Autorisasjon eller lisens

Nemnda har behandlet 26 klager over vedtak om ikke å tildele autorisasjon eller lisens. Nemnda stadfestet i 16 vedtak underinstansens avgjørelse og i 10 saker ble underinstansens omgjort. 3 saker ble utsatt og vil bli behandlet primo 2002. Det store flertall av sakene gjaldt utenlandsk helsepersonell som ønsker norsk autorisasjon eller lisens.

Hjemmel for tildeling av autorisasjon: helsepersonelloven § 48. I forhold til utenlandsk helsepersonell er § 48 tredje ledd bokstav a særlig aktuell. Vurderingstemaet er her om den utenlandske eksamen kan anses jevn god med tilsvarende norsk eksamen. Hvis dette ikke er tilfelle,

må det vurderes om søker på annen måte har godtgjort å ha den nødvendige kyndighet, jf. bokstav c. Hjemmel for tildeling av lisens: helsepersonelloven § 49, jf. § 50. Se også lovens § 52 om tildeling av autorisasjon eller lisens på grunnlag av avtale med annet land om gjensidig godkjenning.

3.2. Tap av autorisasjon

Nemnda behandlet 17 saker om tap av autorisasjon. 15 saker ble stadfestet, 1 omgjort og 1 delvis omgjort, dvs nemnda sa seg enig i Helseilsynets vedtak på vedtakstidspunktet, men mente at autorisasjon kunne gis fra tidspunktet for nemndas vedtak.

Hjemmel: Helsepersonelloven § 57. Grunnvilkåret for tap er at helsepersonellet er uegnet til å utøve sitt yrke forsvarlig på grunn av et eller flere av de tapsgrunnlag som er oppregnet i bestemmelsen: alvorlig sinnslidelse, psykisk eller fysisk svekkelse, langt fravær fra yrket, bruk av rusmidler, grov mangel på faglig innsikt, uforsvarlig virksomhet, grove pliktbrudd eller atferd uforenlig med yrkesutøvelsen. Jf. § 59 om begrensning av autorisasjon.

3.3. Tap av rekviseringsrett til A og B preparater

Nemnda har behandlet 4 saker om tap av rekviseringsrett. I 2 saker stadfestet nemnda Helsetilsynets vedtak. I 2 saker omgjorde nemnda delvis, dvs nemnda var enig i Helsetilsynets vedtak på vedtakstidspunktet, men mente at klagerne nå kunne få rekviseringsretten tilbake.

Hjemmel: helsepersonelloven § 63. Vilkåret for tap av en leges eller tannleges rett til å rekvisere legemidler i gruppe A og B, er at vedkommendes rekvisering har vært uforsvarlig. Tapet kan gjøres gjeldende for en bestemt tid eller for alltid.

3.4. Advarsel

Nemnda behandlet i 2001 2 klager på tildelt advarsel etter helsepersonelloven § 56. 1 ble omgjort og 1 ble stadfestet.

Hjemmel: helsepersonelloven § 56. Vilkåret for å kunne gi en advarsel er at helsepersonellet forsettlig eller uaktsomt har overtrådt plikter etter helsepersonelloven eller bestemmelser gitt

i medhold av den, hvis pliktbruddet er egnet til å medføre fare for sikkerheten i helsetjenesten eller til å påføre pasienter en betydelig belastning.

3.5. Spesialistgodkjenning

Nemnda har behandlet i alt 8 saker om godkjenning av legespesialister. 5 saker ble avvist, 1 stadfestet og 2 ble omgjort.

Hjemmel: helsepersonelloven § 51 og forskrifter gitt i medhold av denne bestemmelsen.

Jf. § 52 om tildeling av spesialistgodkjenning på grunnlag av avtale med annet land om gjensidig godkjenning.

4. Sammendrag av alle saker nemnda behandlet i år 2001

4.1. Klager over Autorisasjonskontorets vedtak om avslag på søknad om autorisasjon eller lisens

Legelisens:

01/00001

Søknad fra tysk statsborger om utvidet lisens med adgang til å delta i kommunal legevaktordning.

Tidl. legelov § 3 og rundskriv IK-37/92 punkt III, jf. hpl § 49 med tilhørende forskrift § 4. Da klager på nemndas vedtakstidspunkt verken hadde tysk eller norsk autorisasjon som lege og heller ikke tysk eksamen som var anerkjent som faglig jevngod med den norske, måtte saken avgjøres etter regler for lisens til medisinske studenter. I følge regelverket gir slik lisens ikke adgang til å delta i legevaktordning. Nemnda kunne ikke se at det var hjemmel, verken etter nytt eller gammelt regelverk, for å gjøre unntak fra denne begrensningen. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

01/00002

Søknad fra tysk statsborger om utvidet lisens med adgang til å delta i kommunal legevaktordning.

Tidl. legelov § 3 og rundskriv IK-37/92

punkt III, jf. hpl § 49 med tilhørende forskrift § 4. Da klager på nemndas vedtakstidspunkt verken hadde tysk eller norsk autorisasjon som lege og heller ikke tysk eksamen som var anerkjent som faglig jevngod med den norske, måtte saken avgjøres etter regler for lisens til medisinske studenter. I følge regelverket gir slik lisens ikke adgang til å delta i legevaktordning. Nemnda kunne ikke se at det var hjemmel, verken etter nytt eller gammelt regelverk, for å gjøre unntak fra denne begrensningen. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

01/00017

Søknad om tidsubegrenset lisens som lege.

Tidl. legeg § 3 jf hpl § 49. Utdannet lege, spesialist i generell kirurgi i Egypt og doktorgrad i thoraxkirurgi i Norge. Autorisasjonskontorets begrunnelse for avslaget var at tidsubegrenset lisens i følge rundskriv kun gis til spesialister innen fagområder det er mangel på i Norge. Det er ikke mangel på klagers spesialitet. Rundskrivet er etter nemndas vurdering ikke uttømmende og heller ikke bindende for nemndas vurdering og avgjørelse. Legeforeningens spesialistkomite har anbefalt klager godkjent som spesialist i generell kirurgi. Han fyller også alle krav til spesialiteten i thoraxkirurgi. Når klager har de nødvendige faglige kunnskaper både formelt og faktisk så ikke nemnda noen grunn til at han ikke skulle få lisens for virksomhet innen disse fagområder. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag ble omgjort slik at klager fikk lisens.

01/00067

Søknad om full lisens som lege etter fylte 75 år.

Forskrift av 21 12 00 om lisens til medisinske studenter og til helsepersonell over 75 år § 8. Hovedregelen er at autorisasjon/lisens opphører ved fylte 75 år. Klager ønsket full lisens med det formål å kunne rekvirere legemidler i gruppe B til seg og sin familie. Han hadde ingen planer om å begynne noen form for legevirksomhet og han hadde heller ikke praktisert de siste 5 årene. Nemnda kom til at den begrunnelse klager oppga for å få full lisens ikke var tilstrekkelig for å kunne gjøre unntak fra ovennevnte hovedregel. Fylkeslegens avslagsvedtak stadfestet.

01/00093

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år.

Forskrift av 21 12 00 om lisens til medisinske studenter og til helsepersonell over 75 år § 8. Hovedregelen er at autorisasjon og lisens opphører ved fylte 75 år. Klager ønsket lisens for å kunne utferdige legeresepter ved behov til sin nærmeste omgangskrets. Hans arbeide har de senere år i hovedsak ikke vært pasientrettet. Nemnda fant at omfanget av klagers pasientrettede virksomhet sammenholdt med den begrunnelse klager oppga for å få lisens, ikke var tilstrekkelig for å kunne gjøre unntak fra ovennevnte hovedregel. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestes.

Ortopediingeniør:

01/00003

Søknad om autorisasjon som ortopediingeniør.

Tidl. lov om ortopediingeniører § 4 med tilhørende forskrift, jf. hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Klager opplyste at hun i 1986 startet på en 5-årig ortopediingeniørutdanning. På grunn av manglende vitnemål og eksamenspapirer, fant nemnda det ikke tilstrekkelig sannsynliggjort at klager hadde gjennomført og bestått påberopt utdanning. Slik saken var dokumentert i dette tilfellet, fant nemnda ikke grunn til å vurdere om klager på annen måte hadde skaffet seg den nødvendige kyndighet. Nemnda viste til at yrkeserfaring ikke kunne kompensere for fravær av utdanning. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

01/00022

Søknad om autorisasjon som ortopediingeniør.

Tidl. lov om ortopediingeniører § 4 med tilhørende forskrift, jf. hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Utdannet i Sverige pluss praksis. Autorisasjonskontorets begrunnelse for avslaget var at utdannelsen var mangelfull i faget biomekanikk. Nemnda viste til at det i andre saker ikke har vært stillet tilsvarende krav om tilleggsutdanning i biomekanikk. Nemnda kom til at de teoretiske forskjellene i klagers utdanning i forhold til norsk utdanning på tilsvarende nivå, ikke var av en slik karakter at forskjellene ikke kunne kompenseres gjennom praksis. Etter en helhetsvurdering av klagers utdanning og praksis fant nemnda at klager hadde den nødvendige kyndighet. Autorisasjonskontorets

vedtak om avslag ble omgjort slik at klager fikk autorisasjon.

01/00023

Søknad om autorisasjon som ortopediingeniør.

Tidl. lov om ortopediingeniører § 4 med tilhørende forskrift, jf. hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Utdannet i Sverige pluss praksis. Autorisasjonskontorets begrunnelsen for avslaget var at utdannelsen var mangelfull i faget ortopedisk fottøy. Nemnda viste til at det i andre saker ikke har vært stillet tilsvarende krav om tilleggstudanning i faget ortopedisk fottøy. Der-til kom at klager hadde skaffet seg kyndighet gjennom praksis. Nemnda kom til at de teoretiske forskjellene i klagers utdanning i forhold til norsk utdanning på tilsvarende nivå, ikke var av en slik karakter at forskjellene ikke kunne kompenseres gjennom praksis. Etter en helhetsvurdering av klagers utdanning og praksis fant nemnda at klager hadde den nødvendige kyndighet. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag ble omgjort slik at klager fikk autorisasjon.

01/00024

Søknad om autorisasjon som ortopediingeniør.

Tidl. lov om ortopediingeniører § 4 med tilhørende forskrift, jf. hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Utdannet i Sverige pluss praksis. Autorisasjonskontorets begrunnelsen for avslaget var at utdannelsen var mangelfull i faget biomekanikk. Nemnda viste til at det i andre saker ikke var stillet tilsvarende krav om tilleggstudanning i biomekanikk. Nemnda kom til at de teoretiske forskjellene i klagers utdanning i forhold til norsk utdanning på tilsvarende nivå, ikke var av en slik karakter at forskjellene ikke kunne kompenseres gjennom praksis. Etter en helhetsvurdering av klagers utdanning og praksis fant nemnda at klager hadde den nødvendige kyndighet. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag ble omgjort slik at klager fikk autorisasjon.

Radiograf:

01/00004

Søknad om norsk autorisasjon som radiograf.

Hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Utdanning fra Jugoslavia: 4-årig videregående skole, 2-årig høyskole + praksis. Av klagers 4-årige vi-

deregående utdanning anså nemnda de to siste årene for å gi minst 1 år fagutdanning. Dette – sammenholdt med 2-årig radiografutdanning på høyskole – ble samlet sett ansett kvalitativt jevngodt med norsk utdanning. Et eventuelt misforhold mellom de to utdanningene, måtte under enhver omstendighet anses kompensert ved klagers 18-årige praksis som radiograf, jf. bokstav c om nødvendig kyndighet. Autorisasjonskontorets avslagsvedtak omgjort.

01/00050

Søknad om autorisasjon som radiograf.

Tidl. helsepersonellov og forskrift om radiografer jf hpl § 48 tredje ledd. Utdannet i Jugoslavia: 4-årig videregående skole (radiograflinje på medisinsk fagskole), 2-årig høyskole pluss praksis. Av klagers 4-årige utdanning på videregående skoles nivå anså nemnda de to siste årene for å gi ett års fagutdanning. Dette sammenholdt med den 2-årige utdanning på høyskolenivå, ble samlet sett ansett kvalitativt likestilt / jevngod med den norske utdanningen, jf hpl § 48 tredje ledd bokstav a. Et eventuelt misforhold mellom de to utdanninger mente nemnda var kompensert ved den brede og faglig relevante yrkespraksis klager hadde, jf hpl § 48 tredje ledd bokstav c. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag ble omgjort slik at klager fikk autorisasjon.

01/00051

Søknad om autorisasjon som radiograf.

Tidl. helsepersonellov og forskrift om radiografer jf hpl § 48 tredje ledd. Utdannet i Jugoslavia: 4-årig videregående skole (radiograflinje på medisinsk fagskole), 2-årig høyskole pluss praksis. Av klagers 4-årige utdanning på videregående skoles nivå anså nemnda de to siste årene for å gi ett års fagutdanning. Dette sammenholdt med den 2-årige utdanning på høyskolenivå, ble samlet sett ansett kvalitativt likestilt / jevngod med den norske utdanningen, jf hpl § 48 tredje ledd bokstav a. Et eventuelt misforhold mellom de to utdanninger mente nemnda var kompensert ved den brede og faglig relevante yrkespraksis klager hadde, jf hpl § 48 tredje ledd bokstav c. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag ble omgjort slik at klager fikk autorisasjon.

Sykepleier:

01/00005

Søknad om autorisasjon som sykepleier.

Tidl. sykepleierlov § 7. Klager hadde studert ved medisinsk fagskole i Russland i årene 1989 til 1991. Hun hadde praksis som sykepleier i Russland og som hjelpepleier i Norge fra 1999. Med særlig vekt på innhentet uttalelse fra Høgskolen i Oslo, kom nemnda til at utdanningen fra Russland ikke kunne anses jevnbyrdig med norsk sykepleierutdanning. Dokumentert yrkespraksis fra Russland og Norge kunne i dette tilfellet ikke kompensere for de påviste mangler ved den formelle utdanningen. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

01/00008

Søknad om autorisasjon som sykepleier.

Tidl. sykepleierlov § 7. Klager hadde studert ved Bender medisinskole i Murmansk i Russland i årene 1978 til 1982. Med særlig vekt på innhentet uttalelse fra Høgskolen i Oslo, kom nemnda til at utdanningen fra Russland ikke kunne anses jevnbyrdig med norsk sykepleierutdanning. Dokumentert yrkespraksis kunne i dette tilfellet ikke kompensere for de påviste mangler ved den formelle utdanningen. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

01/00045

Søknad om autorisasjon som sykepleier.

Tidl. sykepleierlov § 7 jf hpl § 48. Utdannet i Jugoslavia, 4-årig sykepleieskole pluss praksis. Nemnda fant at klagers utdanning var vesentlig mindre omfattende enn den norske, hadde avvikende fagsammensetning og var på et lavere utdanningsnivå. Nemnda fant ikke å kunne tillegge praksis avgjørende betydning. Praksisen var teknisk rettet og kunne ikke kompensere for de teoretiske mangler i hennes utdanning. Klager viste til at andre med samme utdanning hadde fått norsk godkjenning. Det er et viktig prinsipp at like saker skal behandles likt. Dette var likevel ikke til hinder for at forvaltningen kunne endre praksis når den fikk nye faktiske opplysninger som tilsa at praksisen var gal. Fylkeslegens/ autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

01/00053

Søknad om autorisasjon som sykepleier.

Tidl. sykepleierlov § 7 jf hpl § 48 tredje ledd. Utdannet i Jugoslavia, 4-årig sykepleierlinje på medisinsk fagskole pluss praksis. Nemnda fant at klagers utdanning med 2 års grunnutdanning og 2 års spesialisering måtte sammenlignes med norsk videregående skole. Denne kunne ikke anerkjennes som jevngod med norsk sykepleierutdanning. Klagers praksis var lang og variert men kunne likevel ikke oppveie for manglene ved den formelle utdanning. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

01/00054

Søknad om autorisasjon som sykepleier.

Hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Utdanning fra Russland i årene 1974 til 1977 ved medisinsk fagskole. De formelle manglene ved klagers utdanning var – etter nemndas syn – av et slikt omfang at utdanningen ikke kunne anses jevngod med norsk sykepleierutdanning. Klagers helserelaterte praksis, som i det vesentlige ble utført for over 20 år siden, kunne ikke kompensere for de påviste vesentlige manglene ved klagers formelle utdanning. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

01/00082

Søknad om autorisasjon som sykepleier.

Tidligere sykepleierlov § 7. Klager har en 5-årig sykepleierutdanning fra Polen på videregående nivå, basert på 8 års grunnskole. Hun har 4 års praksis som sykepleier i Polen. Fra 1999 har hun arbeidet som pleieassistent i Norge. Etter en vurdering av innholdet i klagers utdanning fra Polen, kom nemnda til at utdanningen i utgangspunktet ikke kunne anses jevnbyrdig med norsk sykepleierutdanning. Når det gjaldt hva som kreves av tilleggsutdanning for å få utdanningen godkjent, viste nemnda til uttalelse fra Høgskolen i Oslo. Dokumentert yrkespraksis fra Polen og Norge kunne i dette tilfellet ikke kompensere for de påviste mangler ved den formelle utdanningen. Autorisasjonskontorets avslagsvedtak stadfestet.

01/00081

Søknad om autorisasjon som sykepleier.

Hpl § 48 tredje ledd. Utdannet i Russland, jordmorlinje på 3-årig sykepleierskole pluss praksis. Nemnda fant at klagers utdanning var

rettet mot barsel- og spedbarnpleie, og den hadde store faglige mangler i forhold til norsk sykepleierutdanning. Hennes formelle utdanning hadde så vesentlige mangler at senere yrkespraksis ikke kunne kompensere for manglene. Nemnda la ved denne vurdering også vekt på at det ikke forelå dokumentasjon på hvilke arbeidsoppgaver hun hadde utført ved de aktuelle sykehus. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

Lege:

01/00006

Søknad om autorisasjon som lege.

Tidl. regel § 2 jf hpl § 48. Utdannet i Danmark. Autorisasjonskontorets begrunnelsen for avslaget var at det var i strid med turnusforskriften å utføre turnustjeneste før den utenlandske eksamen var anerkjent som faglig jevn god med norsk eksamen. Etter nemndas vurdering er den språklige forståelse av turnusforskriften ikke entydig. Den var heller ikke håndhevet konsekvent. Nemnda la også vekt på rimelighet. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag ble omgjort slik at klager fikk autorisasjon.

Fysioterapeut:

01/00015

Søknad om autorisasjon som fysioterapeut.

Tidl. fysioterapeutlov § 2 jf hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Utdannet i Jugoslavia, toårig høyskole pluss praksis. Etter nemndas vurdering var ikke den utenlandske eksamen jevn god med tilsvarende norsk eksamen. Klagers arbeidserfaring kunne ikke kompensere for manglene i den formelle utdanning, klager hadde således ikke godtgjort å ha den nødvendige kyndighet. Autorisasjonskontorets vedtak stadfestet.

01/00062

Søknad om autorisasjon som fysioterapeut i Norge.

Tidl. lov om fysioterapeuter § 2a, sml. hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Klager har en 3-årig heltidsutdanning som Cesar-øvingsterapeut i Nederland. Utdanningen kvalifiserer ikke til godkjenning som fysioterapeut i Nederland. Klager har 4 års praksis som Cesar-terapeut. Med vekt på blant annet uttalelse fra

Høgskolen i Oslo, kom nemnda til at klagers utdanning fra Nederland har mange og vesentlige mangler i forhold til norsk fysioterapiutdanning. Tilleggsutdanning ved Fysioterapiutdanningen i Bergen og dokumentert yrkespraksis kunne i dette tilfellet ikke kompensere for de påviste mangler. Da klager ikke hadde godtgjort å ha den nødvendige kyndighet som fysioterapeut, ble Autorisasjonskontorets avslagsvedtak stadfestet.

01/00060

Søknad om autorisasjon som fysioterapeut.

Tidl. fysioterapeutlov § 2a, hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Klager har 2-årig utdanning fra medisinfagskole i Polen, som kvalifiserer til tittelen fysioterapeut-tekniker og 12 års praksis i yrket. Med særlig vekt på vurderingen fra Høgskolen i Oslo, kom nemnda til at klagers utdanning ikke kunne anses jevn god med norsk fysioterapeututdanning. Klagers yrkespraksis kunne ikke kompensere for de påviste mangler ved den formelle utdanningen. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

Hjelpepleier:

01/00042

Søknad om autorisasjon som hjelpepleier.

Tidl. helsepersonellov § 2 og forskrift om hjelpepleiere. Utdannet samaritt pluss praksis. Grunnleggende mangler i den formelle kompetanse kan i utgangspunktet ikke kompenseres ved realkompetanse. Nemnda la imidlertid i denne saken avgjørende vekt på at klager i sitt arbeide på X sykehus måtte ha vært under kontinuerlig faglig veiledning og kontroll og dermed opparbeidet seg en betydelig realkompetanse innen sitt felt. Nemnda fant at klagers utdanning sammen med hennes praksis hadde gitt henne nødvendig kyndighet. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag ble omgjort slik at klager fikk autorisasjon.

01/00094

Søknad om autorisasjon som hjelpepleier.

Hpl § 48 tredje ledd bokstav b, jf. artikkel 12 bokstav b i nordisk overenskomst. Klager var utdannet hjelpepleier i Sverige i perioden mars til desember 1973. Spørsmålet var om klagers senere fravær fra yrket (hun var selvstendig næringsdrivende i årene 1988 til 1995) førte til

at praksiskravet i den nordiske overenskomsten ikke var oppfylt, jf. artikkel 12. Nemnda kom til at klagers tidligere 15-årige praksis som hjelpepleier i Sverige, ekstravakter i årene 1995 til 1999 og deltidstillinger fra april 1999 frem til dags dato, måtte anses tilstrekkelig til å oppfylle nevnte praksiskrav. Autorisasjonskontorets vedtak om avslag omgjort, slik at klager ble gitt autorisasjon.

Tannlege:

01/00073

Søknad om lisens/autorisasjon som tannlege.

Hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Klager er utdannet ved Det medisinske fakultet, avdeling for stomatologi, ved Universitetet i Prishtina, Kosovo. Det forelå imidlertid for nemnda ingen opplysninger, verken fra klager selv eller via fagplan fra utdanningsstedet, om studiets nivå, opptakskrav, lengde, faginnhold m.v. Nemnda kunne således ikke se at den hadde grunnlag for å vurdere om klagers utdanning fra Kosovo kunne anses jevn god med norsk tannlegeutdanning. Nemnda kunne heller ikke se at klager på annen måte hadde godtgjort å ha den nødvendige kyndighet som tannlege. Klager hadde strøket tre ganger til MC-prøven, som er opptakskravet for å kunne konkurrere om plass på det ett-årige kliniske tilleggskurset i Norge (lisensprogrammet). Autorisasjonskontorets vedtak om avslag stadfestet.

4.2. Klager over Legeforeningens vedtak om avslag på søknad om spesialistgodkjenning – leger

01/00010

Søknad om spesialistgodkjenning.

Hpl § 53. Slik nemnda oppfattet søknaden var det ikke en søknad om spesialistgodkjenning men en søknad om forhåndsgodkjenning av et skissert utdanningsopplegg. Hpl § 68 jf § 53 er etter nemndas vurdering uttømmende. Dette innebærer at Legeforeningens beslutning om forhåndsgodkjenning av utdanningsopplegg eller delgodkjenning av tjeneste tellende til spesialiteten ikke kan påklages til nemnda. Klagen avvist.

01/00011

Søknad om spesialistgodkjenning.

Hpl § 53. Slik nemnda oppfattet søknaden var det ikke en søknad om spesialistgodkjenning men en søknad om forhåndsgodkjenning av tjeneste for spesialisering. Hpl § 68 jf § 53 er etter nemndas vurdering uttømmende. Dette innebærer at Legeforeningens beslutning om forhåndsgodkjenning av utdanningsopplegg eller delgodkjenning av tjeneste tellende til spesialiteten ikke kan påklages til nemnda. Klagen avvist.

01/00012

Søknad om spesialistgodkjenning.

Hpl § 53. Slik nemnda oppfattet søknaden var det ikke en søknad om spesialistgodkjenning men en søknad om forhåndsgodkjenning av tjeneste for spesialisering. Hpl § 68 jf § 53 er etter nemndas vurdering uttømmende. Dette innebærer at Legeforeningens beslutning om forhåndsgodkjenning av utdanningsopplegg eller delgodkjenning av tjeneste tellende til spesialiteten ikke kan påklages til nemnda. Klagen avvist.

01/00013

Søknad om spesialistgodkjenning.

Hpl § 53. Slik nemnda oppfattet søknaden var det ikke en søknad om spesialistgodkjenning men en søknad om forhåndsvurdering av tjeneste for spesialisering. Hpl § 68 jf § 53 er etter nemndas vurdering uttømmende. Dette innebærer at Legeforeningens beslutning om forhåndsgodkjenning av utdanningsopplegg eller delgodkjenning av tjeneste tellende til spesialiteten ikke kan påklages til nemnda. Klagen avvist.

01/00014

Søknad om spesialistgodkjenning.

Hpl § 53. Slik nemnda oppfattet søknaden var det ikke en søknad om spesialistgodkjenning men en søknad om forhåndsgodkjenning av tjeneste for spesialisering. Hpl § 68 jf § 53 er etter nemndas vurdering uttømmende. Dette innebærer at Legeforeningens beslutning om forhåndsgodkjenning av utdanningsopplegg eller delgodkjenning av tjeneste tellende til spesialiteten ikke kan påklages til nemnda. Klagen avvist.

01/00043

Søknad om spesialistgodkjenning i øyesykdommer på grunnlag av 5 års tjeneste ved øyeavdeling og 1. avdeling jus.

Hpl § 53. Nemnda kom til at 1. avdeling jus, ut fra nivå og faginnhold/pensum, ikke kunne anses som 1/2 års "forskningstjeneste" i de omredigerte spesialistreglenes punkt 2, slik dette begrep er definert i merknadene. Av samme grunn mente nemnda at klager ikke kunne gis godkjenning etter dispensasjonsbestemmelsene. Legeforeningens vedtak om avslag stadfestet.

01/00044

Søknad om spesialistgodkjenning.

Tidl. regel § 14 jf hpl § 53. Spesialistutdanningen var utført dels i Norge og dels i Danmark. Autorisasjonskontorets begrunnelsen for avslag var at klagers danske tjeneste ikke teller til spesialistutdanning der og derfor heller ikke skulle telle til spesialistutdanning i Norge. Som utgangspunkt var nemnda enig i det. Klager hadde således ikke umiddelbart krav på norsk godkjenning. Nemnda fant imidlertid at klager var omfattet av dispensasjonsbestemmelsen i "Bestemmelser for spesialistgodkjenning" og at han hadde godtgjort at han er i besittelse av de kunnskaper og ferdigheter som kan forlanges av en spesialist. Legeforeningens vedtak om avslag ble omgjort slik at klager fikk spesialistgodkjenning.

01/00065

Søknad om spesialistgodkjenning.

Tidl. regel § 14 jf forskrift om spesialistutdanning og bestemmelser for spesialistutdanningen. Autorisasjonskontorets begrunnelsen for avslag var at klagers operasjonslister ikke var attestert av avdelingsoverlegen. Nemnda kunne ikke se at det er grunnlag for å kreve at operasjonslistene skulle attesteres av avdelingsoverlegen, verken ut fra bestemmelsenes ordlyd etter praksis. Det var ikke holdepunkter for at den som faktisk attesterte var uten nødvendig kyndighet eller inhabil. Legeforeningens vedtak om avslag ble omgjort slik at klager fikk spesialistgodkjenning.

4.3. Klage over Helsetilsynets vedtak om tilbakekall av autorisasjon, lisens eller rekvireringsrett for legemidler i gruppe A og B samt advarsel

Autorisasjon / lisens:

01/00019

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier på grunn av alvorlig sinnslidelse.

Tidl. sykepleierlov § 8. Klager har ikke vært i arbeid siden 1994 og har oppebåret full uførepensjon fra 1996. I følge sakens medisinske opplysninger lider klager av kronisk paranoid schizofreni. Hun har flere ganger vært tvangsinnlagt ved psykiatrisk sykehus og har vist liten innsikt i egen lidelse. Etter nemndas oppfatning var klagers sinnslidelse av en slik art og alvorlighetsgrad at den må anses uforenlig med utøvelsen av sykepleieryrket. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00021

Tilbakekall av autorisasjon som lege.

Hpl § 57. Grunnlaget for tilbakekallet var at klager skal ha trakassert og forgrepet seg seksuelt på flere kvinnelige pasienter. Påtalemyndigheten hadde siktet klager for utuktig handling/adferd overfor 7 kvinnelige pasienter. Rettsforfølgningen er imidlertid stanset fordi klager oppholder seg i utlandet. Da det i saken forelå sammenfallende påstander om seksuell trakassering og seksuelle overgrep fra flere av klagers kvinnelige pasienter, fremsatt uavhengig av hverandre, fant nemnda det sannsynliggjort at klager gjentatte ganger hadde utvist adferd uforenlig med utøvelsen av legeyrket og at han således var uegnet til å utøve sitt yrke. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00026

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier.

Tidl. sykepleierlov § 8. Nemnda fant det sannsynliggjort at klager hadde et alkoholproblem og at han tidligere – i betydelig grad – har sammenblandet sitt privatliv og rollen som behandler/psykiatrisk sykepleier, herunder hatt behandlingskontakt med sine pasienter i alko-

holpåvirket tilstand. Tatt i betraktning sammenblandingens karakter og omfang, fant nemnda at klager var uskikket til sykepleieryrket. Nemnda kunne heller ikke se at klager hadde dokumentert slik endring at han på nåværende tidspunkt kunne inneha en begrenset autorisasjon. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00028

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier på grunn av tyveri av legemidler og bruk av disse i arbeidstiden.

Tidl. sykepleierlov § 8. Klager ble dømt til fengselsstraff på grunn av disse tyveriene, av retten bedømt som grovt tyveri. Også nemnda fant det sannsynliggjort at klager urettmessig hadde tilegnet seg store mengder B-preparater over en lengre tidsrom. Etter nemndas oppfatning var dette tilstrekkelig til at klager var uskikket til å utøve sitt yrke. Nemnda la ved sin vurdering blant annet vekt på at klager i aktuelle tidsrom hadde en ledende stilling som sykepleier. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00029

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier.

Tidl. lov om sykepleiere § 8. Til grunn for tilbakekallet lå tyveri av medikamenter fra medisinskap og ukedosetter i to perioder med års mellomrom. Nemnda fant at klager hadde misbrukt pasienter og andres tillit til henne, og vurderte det som spesielt alvorlig at hun kan ha utsatt pasienter for lidelse og manglende smertelindring. Klager hadde siste året deltatt i AKAN opplegg som fungerte tilfredsstillende. Etter nemndas vurdering var imidlertid klagers avhengighetsforhold av en så alvorlig karakter at rusfrihet måtte dokumenteres på en bedre måte enn klager hadde gjort og over en lengre periode, før tilliten til klager var gjenopprettet. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00030

Tilbakekall av autorisasjon som fysioterapeut.

Tidl. lov om fysioterapeuter § 9, hpl § 57. Dissens 4 – 2 – 1. Klager var tre ganger tidligere ilagt administrative reaksjoner fra Helsetilsynet for sammenblanding av rollene som fysioterapeut og naturopat/alternativ behandler. På bakgrunn av tidligere advarsler og klagers di-

agnostisering og behandling av en navngitt pasient, mente flertallet at vilkårene for tilbakekall var oppfylt på vedtakstidspunktet i desember 1998. Flertallet kunne imidlertid vanskelig se at klager i dag ikke skulle ha de nødvendige kvalifikasjoner for å inneha autorisasjon som fysioterapeut. Det ble vist til at han etter opplysningene for nemnda, de siste tre årene utelukkende forholdt seg til sin rolle som naturopat, og at han derfor i et tilstrekkelig langt tidsrom har vist at han kan skille rollene. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet, likevel slik at klager ble gitt ny autorisasjon som fysioterapeut fra den dagen nemnda fattet sitt vedtak.

01/00034

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier.

Tidl. sykepleierlov § 8. Klager hadde vedtatt forelegg fra politiet for tyveri fra en pasient under sitt arbeid som hjemmesykepleier. Hun erkjente at hun misbrakte alkohol og at hun hadde gitt sovetabletter til en annen ansatt i kommunen. Hun hadde høyt ureglementert fravær på jobben og det var rapportert om uregelmessigheter i føring av medisinkardex. Nemnda fant at disse forhold samlet sett var tilstrekkelig til at klager var uskikket til å utøve sitt yrke. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00035

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier.

Tidl. sykepleierlov § 8. Det forelå i saken indikasjoner på at klager hadde et alkoholproblem. Etter nemndas oppfatning var imidlertid indikasjonene i dette tilfellet ikke sterke nok til å kunne trekke en slik konklusjon. Nemnda fant det videre ikke sannsynliggjort at klagers eventuelle alkoholmisbruk hadde gått utover yrkesutøvelsen. Klager har aldri hatt ulovlig fravær fra jobben. Vilårene for tilbakekall av autorisasjon ikke oppfylt. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall omgjort.

01/00039

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier.

Tidl. sykepleierlov § 8. Autorisasjonskontorets begrunnelse for tilbakekall var klagers forhold til en psykiatrisk pasient og at klager hadde voldt fare ved ikke å føre godt nok tilsyn med en annen psykiatrisk pasient. Klager var også dømt for disse forhold. Klager fulgte videre ikke avdelingens instruks for tilsyn med pa-

sient, unnlot å rapportere om hendelsen og ga i ettertid uttrykk for at avdelingens instruks for denne pasient og andre pasienter ikke skulle følges slavisk. Nemnda finner at dette samlet er klart uforsvarlig virksomhet av en spesialsykepleier med ansvar for en alvorlig sinnslidende og da ustabil person. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00056

Tilbakekall av autorisasjon som lege.

Hpl § 57. Bakgrunnen for tilbakekallet var at klager hadde innledet et seksuelt forhold til en pasient. Nemnda fant det svært kritikkverdig at klager på denne måten hadde sammenblandet sine roller som behandler og privatperson. Nemnda viste til at pasienten var spesielt sårbar på grunn av psykiske problemer og en vanskelig livssituasjon. Klager burde, som profesjonell behandler, ha innsett dette og henvist pasienten til en annen lege. Etter nemndas oppfatning viste klager liten innsikt i sin profesjonelle rolle. Vilkårene for tilbakekall ansett oppfylt. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00057

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier.

Tidl. sykepleierlov § 8. Nemnda fant det sannsynliggjort at klager hadde stjålet og misbrukt vanedannende legemidler på jobb. Nemnda fant at disse to forhold – sammenholdt med sykehuset øvrige opplysninger om uregelmessigheter og feil klager har begått i sitt yrke – var tilstrekkelig til kunne trekke den konklusjon at hun var ute av stand til å utføre sin sykepleiergjerning forsvarlig. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00058

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier på grunn av rusmisbruk og tyverier av narkotiske stoffer fra arbeidsplassen.

Hpl §§ 57 og 59. Dissens 6-1. Klager erkjente tyveriene og sitt misbruksproblem. Han er dømt til fengselsstraff på grunn av tyveriene. Nemnda fant det noe usikkert om klagers erkjente misbruksproblem hadde hatt betydning for yrkesutøvelsen. Etter nemndas enstemmige oppfatning var imidlertid tyveriene i seg selv – i det omfang og over det tidsrom som ble ansett bevist av forhørsretten – tilstrekkelig til å begrunne et tilbakekall. Flertallet kunne ikke se at

det var dokumentert slik endring i klagers tilstand at han på nåværende tidspunkt kunne inneha en begrenset autorisasjon. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00046

Tilbakekall av autorisasjon som hjelpepleier.

Hpl § 57. Dissens 6-1. Grunnlaget for tilbakekallet var erkjente tyverier av penger fra innelåste lommebøker tilhørende fire beboere på et pleiehjem. Klager ble dømt til fengselsstraff for samme forhold. Flertallet mente at klager, på grunn av de mange tyveriene, hadde utvist atferd som var uforenlig med utøvelsen av hjelpepleieryrket og at vilkårene for tilbakekall således var oppfylt. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00080

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier.

Hpl § 57. Grunnlaget for tilbakekallet var alkoholmisbruk, tyveri av legemidler på arbeidsplassen til eget bruk og uforsvarlig sykepleiervirksomhet under en ambulansetur. Klager hadde erkjent alkoholmisbruket og tyveriene. Nemnda kom til at klager var uegnet til å utøve sitt yrke forsvarlig. Nemnda så spesielt alvorlig på det forhold at klager hadde byttet ut pasienters tabletter med svakere preparater og C-vitamin. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

Rekvireringsrett A og B:

01/00027

Tilbakekall av rekvireringsretten for medikamenter i gruppe A og B i 2 år.

Tidl. regel § 20. Grunnlaget for tilbakekallet var forskrivning av store mengder medikamenter i gruppe B over lang tid, og spesielt til yngre pasienter og misbrukere. Nemnda viste til at legens forskrivninger ved siste kontroll var redusert, men likevel ikke tilstrekkelig til å si at hans forskrivningspraksis i vesentlig grad hadde endret seg tatt i betraktning at hans forskrivninger hadde vært meget høye i flere år. Legen hadde siden samtale med Fylkeslegen i 1992, hatt foranledning til å vise vilje og evne til over tid å redusere forskrivningen, hvilket han ikke maktet. Nemnda bemerket at forsvarligheten i den enkelte leges forskrivning vil avhenge ikke bare

av den totale mengde medikamenter forskrevet men også av praksisomfang og kriterier knyttet til pasient. Nemnda fant forskrivningene til de ti navngitte pasienter uforsvarlig. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall av rekvireringsretten stadfestet.

01/0031

Tilbakekall av rekvireringsretten for medikamenter i gruppe A og B i tre år.

Tidl. legel § 21 og § 20 og hpl § 65. Begrunnelsen for tilbakekallet var svært store forskrivninger av B-preparater over lang tid. Det var innhentet 11 pasientjournaler, klager mente disse ikke var representative for hans praksis. Nemnda fant imidlertid at de 11 i denne saken var tilstrekkelig til at det var skjellig grunn til mistanke om at retten til å forskrive narkotika burde tas fra legen. På bakgrunn av de høye gjennomsnittlige forskrivningstall var det sannsynligvis foretatt store forskrivninger også til andre pasienter. Forskrivningene var dessuten for flertallet av pasientene lite adekvate i forhold til journalopplysningene. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall av rekvireringsretten stadfestet.

01/00033

Tilbakekall av retten til å rekvirere legemidler i gruppe A og B.

Tidl. legel § 20. Dissens 6-1. Begrunnelsen for tilbakekallet var klagers forskrivning av medikamenter til ektefellen. Etter nemndas enstemmige vurdering fremstår klagers handlemåte samlet sett som så uforsvarlig at det på vedtakstidspunktet var riktig å frata han forskrivningsretten. Klagers livssituasjon er nå endret. Han har brutt med sin ektefelle, flyttet til annen by og har over tid stabilisert sin tilværelse. Flertallet fant ikke grunn til å tro at klager nå er dårligere rustet enn andre leger til å motstå press fra pasienter. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall av rekvireringsretten stadfestet, dog slik at det ble gjort tidsbegrenset og klager fikk tilbake rekvireringsretten fra vedtaksdato.

01/00038

Tilbakekall av retten til å rekvirere legemidler i gruppe A og B.

Tidl. legel § 20. Begrunnelsen for tilbakekallet var til dels store forskrivninger av vanedannende legemidler til en rekke yngre personer

over flere år. Klager synes å ha hatt ønske om å hjelpe en pasientgruppe, tunge misbrukere, med mangeartede og vanskelige problemer som kan ha hatt vanskelig for å nå fram i det ordinære helsevesen. Nemnda mente likevel at klager i sin behandling av disse pasientene verken hadde tilstrekkelige kontrollrutiner, tilstrekkelig samarbeid med sosialtjenesten eller tilstrekkelig bredde i sin faglige skoloring. Spesielt bemerket nemnda det uforsvarlige i å forskrive medikamenter over lang tid til pasienter klager ikke kunne følge opp på annen måte enn ved telefonsamtaler. Nemnda fant derfor klagers forskrivningspraksis uforsvarlig. Klager hadde imidlertid vist vilje og evne til endring. Dette sammen med den tid som var gått, tilsa at klager kunne få tilbake forskrivningsretten. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall av rekvireringsretten stadfestet, likevel slik at klager fikk tilbake rekvireringsretten fra nemndas vedtaksdato.

Søknad om ny autorisasjon etter tap:

01/00007

Søknad om ny autorisasjon som psykolog etter tidligere tilbakekall.

Tidligere psykologlov § 2, jf. hpl §§ 62 og 57. Klager hadde erkjent at han var seksuelt opp tatt av unge gutter i alderen 14 til 20 år. Han var dømt til fengselsstraff for ulovlig besittelse av omfattende barnepornografisk materiale. Nemnda kom til at klager på grunn av disse forhold ikke hadde den nødvendige allmenne tillit til å utøve virksomhet som psykolog. Helsetilsynets vedtak om avslag på ny autorisasjon som psykolog stadfestet.

01/00036

Søknad om ny autorisasjon som fysioterapeut etter tidligere tilbakekall.

Tidl. lov om fysioterapeuter § 2 jf. hpl §§ 62 og 57. Tilbakekallet var begrunnet med manglende tillit. Klager var dømt for å ha presset pasienter til å komme med usanne forklaringer til fordel for han i skiftesak og forsikringssak. Klager fremla for nemnda brev fra tidligere pasienter som etter nemndas oppfatning ikke var tilstrekkelig til å svekke inntrykket av at klageren la utilbørlig press på sine pasienter. Nemnda fant ikke grunn til å gi ny autorisasjon. Helsetilsynets vedtak om avslag stadfestet.

01/00037

Søknad om ny autorisasjon som lege/psykiater etter tidligere tilbakekall.

Hpl §§ 62 og 57. Tilbakekallet var begrunnet i uforsvarlig forskrivningspraksis, mangelfull journalføring, egen misbruksproblematikk, alvorlig sviktende dømmekraft, uklare grenser mellom profesjonelle og private forhold og anklager om seksuelle forhold til to pasienter. Med særlig vekt på innholdet i klagers korrespondanse i saken, fant nemnda det ikke tilstrekkelig sannsynliggjort at han igjen var skikket til å utøve legeyrket. Helsetilsynets avslagsvedtak stadfestet.

Advarsel:

01/00066

Klage over vedtak om tildeling av advarsel til tannlege.

Hpl § 56. Klager hadde behandlet pasienten for bittedysfunksjonelle problemer, uten å oppdage et langt kommet kariesangrep. Klager hadde stolt på henvisende tannleges diagnostikk, uten selv å overprøve denne. Nemnda fant det kritikkverdige at klager på et tidligere tidspunkt ikke foretok en nærmere undersøkelse av pasienten med hensyn til muligheten for at et kariesangrep kunne være årsaken til smerteplagene. Nemnda påpekte at en tannlege har et ansvar for selv å undersøke og utrede pasientens

problem og på selvstendig grunnlag ta stilling til hvilken type behandling som bør settes i verk. Nemnda så også alvorlig på det forhold at journalen var mangelfullt ført. Med avgjørende vekt på pasientens egen sykdomsbeskrivelse og den tidligere behandlende tannleges vurdering, kom imidlertid nemnda til at de kritikkverdige forhold ikke var tilstrekkelige til å kunne begrunne en advarsel. Helsetilsynets vedtak om advarsel omgjort.

01/00095

Klage over vedtak om tildeling av advarsel til legevaktlege.

Hpl § 56. Nemnda fant det sannsynliggjort at klager ved to anledninger ikke oppfylte sin plikt til å yte øyeblikkelig hjelp etter hpl § 7. Nemnda fant det videre sannsynliggjort at det ved flere tilfeller har vært vanskelig å nå klager over kommunikasjonssystemet når han har hatt legevakt, blant annet fremgår det at han flere ganger har slått av sin mobiltelefon under vakt for å få sove. For øvrig fant nemnda det sannsynliggjort at klager flere ganger har hatt kommunikasjons- og samarbeidsproblemer med annet helsepersonell og også pasienter og at han ikke har oppfylt sin plikt til å gi tilsynsmyndighetene nødvendige opplysninger, jf. hpl § 30, og til å føre journal, jf. hpl 39. Helsetilsynets vedtak om tildeling av advarsel stadfestet.

